

Mert a polgári forradalmaktól a népforradaalom éppen abban különbözik, hogy az első a hatalom megragadásával véget ér és befejeződik, míg a népforradalom mondhatnánk a hatalom megragadásával veszi kezdetét. Mert az előző gazdasági rendtől, társadalmi berendezkedéstől merőben különböző gazdaságát és társadalmát csakis a hatalom birtokában tudja megvalósítani és fölépíteni. Mert ellentétben a polgársággal az előző társadalmi rendben erre számúra semmiféle lehetőség nem volt és nem is lehetett.

A legnagyobb forradalmi változásokat és ugrást éppen falvaink népei teszik meg azért, hogy hatalom birtokában megtörök a magántulajdon szentségét és birtokukba veszik ősi jussukat. Ezt nekik *ma, ilymódon, nálunk* csakis a népfőlszabadító harc és az abból folyó *forradalmi erők főlszabadulása* adhatta meg.

Ugyanílyen forradalmi jelenség az üzemek és gyárak állami tulajdonba való vétele, amikor *az államhatalom a dolgozó nép kezében van*. Sehol a világon a főlszabadított és főlszabadult államok sorában nem találunk, mert nem is találhatunk ilyen rohamos fejlődést, ilyen forradalmi ugrást, mint éppen nálunk Jugoszláviában. És Jugoszlávia proletáriátusa csakis ennek a *forradalmi változásnak tudatában* és tüzeiben képes azokra a teljesítményekre, amelyek előtt annulva áll meg a világ. És ezt tudatosítja a május elsejei munkaverseny, amely ma már átfogja országunk minden üzemét, hivatalát, gyárainkat, mezőgazdaságunkat, hazánk egész termelését.

Ma mi egy társadalomért küzdünk, Azért a rendszerért, amely nem ismer kizsákmányolókat és kizsákmányoltakat és minden dolgozónak megadja az őt megillető *összes jogokat*, de ugyanakkor megköveteli tőle az *összes kötelességek* maradéktalan teljesítését. A cél, amelyet kormányunk élénk és maga elé tűzött, nagy és magasatos. De ez a cél joggal elvárja tőlünk, hogy magunkra vegyünk, ha kell a nélkülözést, az áldozatokat és minden lehetőségünk meg van arra, hogy hazánkat, *a világ doglozóinak második hazáját* naggyá, erőssé, hatalmassá és boldoggá tegyünk.

FIGYELŐ

ELSŐ ÖTÉVES TERV SZUBOTICA ÚJJÁÉPÍTÉSÉRE

A szuboticei kerület egységfrontjának mérnöki és technikusj szakosztálya ez év október elején népes nagygyűlést tartott a Technika Otthonában, amelynek tárgya egy átmeneti ötéves tervezet ismertetése és megvitatása volt Szubotica város újjáépítésére és fejlesztésére. A nagygyűlésen elfogadott tervezet azóta az illetékes hatóságok elé került. Fontos azonban, hogy ma, amikor a közvélemény érdeklődése legelsősorban az ország újjáépítésére irányul, minél többen tájékozódhassanak az előttünk álló feladatokról és megismerjék a műszaki emberek véleményét azon kérdésekről, melyekben határozni végeredményben maga a nép hivattott.

A mérnökök és technikusok szakosztálya nemcsak Szubotica város, hanem az egész kerület újjáépítésének és fejlesztésének kérdésével foglalkozik. Olyan nehéz, nagykiterjedésű, rengeteg tanulmányt és időt

megkövetendő feladat ez, hogy nem állott módjában egy az egészet felölelő tervezetet előkészíteni, s ezért egyelőre, idővesztéség elkerülése céljából, főleg a város égetően szükséges és időszzerű kérdéseinek felvetésére és megoldására korlátozták a tervezetet. A kerület többi községeivel közös érdekű legsürgősebb beruházások nem hiányoznak a tervezetből, de e községek helyiérdekű kérdései még csak ezután kerülnek sorra.

Abban az úgynevezett boldog békevilágban, (az első világháború előtt), amelyet olvasóink jó része nem is ismerhetett még, — a többi meg már elfelejtette, — Szubotica városának nem volt városfejlesztési programja. Amit csináltak, az többnyire politikai érdekből, kapkodva, más szoros összefüggésben álló kérdések figyelembevétele nélkül, készült. (pl. Szuboticán a VI. körű Kossuth-pártiak nem kaptak közevetet, míg a III. kör jó voksolónak minden uccáját kikövezték). Ma az igaz közérdek, a tömegek szükséglete mérvadó, s ezért fontos ennek a szükségletnek programmszerű megállapítása. Másrészt elengedhetetlen ennek a programnak valamilyen határidőhöz való kötöttsége is. A termelés és fogyasztás hatalmas felfokozása olyan feladatok elé állítja a technikusokat, melyeket csak a legösszerűbb beosztással és a gazdasági életműködés összehangolásával lehet megoldani. Ehhez pedig épenolyan menetrend kell, mint a jól működő vasúti forgalomhoz.

Az ötéves terv 1946—1950-re szól és felöleli

1) azokat a munkálatokat, melyek halogatása súlyos következményekkel járna,

2) amelyek sürgős közszükségletek kielégítésére szolgálnak.

Mindkét kategóriánál figyelembe vették, hogy a most javasolt munkák kivételének összhangban kell állnia a pontos statisztikai adatok alapján kidolgozandó végleges városfejlesztési programmal, amelyhez persze hosszabb idő szükséges, mint amennyit a dolog sürgőssége ma megenged-

*

Az ötéves terv zárójavasata egy olyan **akcióbizottságra** bízna a megvalósítást, amelyben a városi népbizottság illetékes szakhivatalai mellett az összes antifasiszta és szakszervezetek képviselői is helyet foglalnának. Ez a bizottság lenne az ötéves terv végrehajtó szerve, melynek fenntartás és működési költségeit a város viselné. Ez a nép legszélesebb rétegeinek közvetlen közreműködését és közös felelősségét a legtejjesebb mértékben biztosítaná.

Áttekintve a tervezetet, megállapíthatjuk, hogy az — jöllehet csak a legsürgősebb és legelemibb szükségletek egy részét öleli fel — úgy az idő aránylagos rövidsége, mint a munkálatok terjedelme és költsége miatt — hatalmas feladatok elé állítja a néphatóságokat és a dolgozókat egyaránt. Igaz, hogy a költségeket ma még csak közelítőleg tudjuk megállapítani, jobban mondva felbecsülni, mert az árak ma kiszámíthatatlanok, sok építőanyag még be sem szerezhető. Viszont minden kilátás meg van hogy a termelés teljes erővel megindul és az árak rögzíődnek. Maga a tény, hogy egy ilyen nagyméretű újjáépítés megkezdődik, óriási mértékben hat a gazdasági élet megélénkülésére és minden más gazdasági ág terén is a termelés fokozására. Az építkezés köztudomásúlag legalább 70 iparágat foglalkoztat közvetlenül és még egyszerűen közvetve. Amint megindul, útjában mint a lavina, folyton növekvő tömeget sodor magával. Mint láncszemek, úgy kapcsolódnak be folyamatába mindig újabb és újabb termelési ágak. Az építőanyagok jelentékeny része hazai termék, nem

tűsok az, amit külföldről kell — egyelőre — beszerezniünk. Ha tulesünk a télen, rendbejönnek teljesen a vasútvonalak, kiávitják és pótoják a szállító eszközöket, akkor megindul majd a szénbányáinkban tárolt és mindennap nagyobb mértékben kitermelendő szén szállítása, megkezdődhet a tégláégetés, a kő- és faanyag elosztása az ország területén, meglesznek a kezdő és alapföltételei az ötéves terv keresztülviteleinek. A többi már csak akarat, jó szervezés és munkakészség kérdése. Bizunk benne, hogy mind a három tényező megvan népünkben és néphatóságainkban.

A szubotícai kerület egységfrontjának mérnöki és technikai szekciója

AZ IFJUSÁG ALKOTÓ KEZDEMÉNYEZÉSE

Országunk fejlődésének mai fokán az államépítő munkában ifjúságunknak új módszerekkel kell hozzálátni tevékenységének megvalósításához.

Az alapfeladat: államunk újjáépítése. Ennek megvalósításával biztosítjuk, hogy nem lesz hiábavaló a felszabadító harcban kiöntött vér. Ezt célozza az USzAOJ K. B. III. plenuman hozott határozat is, amely többek között azt is tartalmazza: »... Az USzAOJ-nak sokkal jobban ki kell használni az ifjúság alkotó kezdeményezését a gyárakban, falukon és iskolákban és általános mozgalommá kell változtatnia az országunk újjáépítése körül folyó munka feljavításáért...«

Ifjúságunk a harcok folyamán is, a »Pietófi brigád«-ban, bebizonyította, hogy nem fél vállalni a nehézségeket, amikor azok leküzdésével biztosítani tudjuk mindannyiunk boldogulását. A harcokban is a legnehezebb helyeken volt ifjúságunk színe-java.

Csupán a gyávák és a nép ellenségei húzódoztak vagy szöktek a fasizmus elleni harctól, közülük pedig még azok, akik hazug propagandával félrevezetve öntudatlanul is az ellenség szekerét tolták és saját érdekeik, valamint a nép ellen foglaltak állást.

Mint ahogy a harcokban az első helyen volt ifjúságunk, úgy a lerombolt országunk újjáépítésében sem marad el az első helyről. Sőt az eddigi tevékenysége folyamán nem csak hogy dolgozott az újjáépítésben, hanem arra törekedett, hogy e téren minél többet adjon, minél többet termeljen.

Ebből csupán a nép megrögzött ellenségei maradtak ki és maradnak ma is ki, így akarván megállítani a történelem fejlődését. Nem tudják a szerencsétlenek, hogy a néphatalom még a nyomukat is eltünteti házámból.

Sainos, ezen népellenes elemek káros tevékenységük során, körömfont hazugságokkal félrevezetők magukkal rántanak sok, alapjába véve, becsületes ifjút is és ki szeretnék használni piszkos üzérkedésük megvalósítására.

Az ország újjáépítésének minél előbbi megvalósítása céljából ifjúságunk versenyzéseket szervezett, amelyek adtak is pozitív eredményeket.

A mostani körülmények között azonban nem kielégítő az a versenyzési mód, amellyel eddig dolgoztunk, nevezetesen, hogy a versenyzés oly módon történjék, hogy pl: egyik gyár, falu vagy iskola ifjúsága versenyre hívja egy másik gyár stb. ifjúságát, amely verseny folyamán nem is állapították meg minden esetben pontosan, hogy mik a verseny teendői. Így habár a munkaversenyek sok eredménnyel jártak, még sem felelnek meg a mostani körülményeknek. Nem felelnek meg még pedig

azért, mert Tito marsal újévi felhívásában nagy feladatokat tűzött az ifjúság elé és akkor mondta: *»...Együnk meg mindent, hogy az 1946-os év az országunk újjáépítésében elért nagy győzelmek éve legyen...«* Ez arra sarkant bennünket, hogy a feladatok megvalósításához sokkal több erőkeszüllettel, tervvel lássunk hozzá, mert ez biztosítja, hogy munkánk eredményes lesz, hogy törekvésünknek dús, búsas gyümölcse legyen.

A kötelezettségeknek minél konkrétebbeknek és minél korszerűbbeknek kell lenniök. Konkrét alatt azt értjük: a kötelezettségnek nem szabad hangoznia: *»— részt veszünk az újjáépítésben, stb. ... stb. ...«* hanem, *»képítünk 5 km. kőutat, stb. stb.«* »Korszerű« alatt pedig azt értjük, hogy ne vállaljunk pl. ilyen kötelezettségeket *»minden erőnkkel a kultúr előadások színvonalának felemelésén dolgozunk stb.«* ugyanakkor, amikor még száz és ezer ifjú analfabéta. Ez úgy tűnik fel, mintha nem akarnánk a kultúrát fejleszteni. Sőt ellenkezőleg éppen azzal, hogy megtanítunk kivétel nélkül mindenkit írni-olvasni, megszerettettük vele az olvasást, tanulást stb., éppen ezzel segítjük előre, hogy a kultúra az egész nép tulajdonává váljon, ne pedig csak a kiválasztottaké. Természetesen ezzel párhuzamosan az előadásainkat is fejleszteni kell, színvonalukat emelni, de a fő súlyt az írástudatlanságnak, a sötét mult ezen átkos maradványának kiirtására kell fordítani.

Ilven és ehhez hasonló munkakötelezettségeken keresztül egyuttal méltó választ is adunk Marsalunk újévi felhívására.

A versenyzésben különösen arra kell nagyfigyelmet fordítani, hogy az ifjúság által vállalt munkák összhangban legyenek azzal, amit az idősebbek tesznek.

A kötelezettségek vállalásánál figyelembe kell vennünk — tapasztalat szerzés és példa végett, — a már eddig vállalt kötelezettségeket, különösen pedig ezen új versenyzési mód kezdeményezőit, akik ezt a USZAOJ központi bizottságának III. plenáris ülésén indítványozták, amely elfogadása után máris országos méretű mozgalommá vált.

A magyar ifjúságnak különösen hozzá kell látni a munkához, hogy ezzel is hozzájáruljon azon szűgyen letörléséhez, amelyet a magyar fasiszta vérengzők hoztak a magyar népre.

De ránk magyarokra még egy igen komoly, nehéz és jelentőségteljes feladat vár. Éspedig a félrevezetettek, elbutítottak észretérítése, az ellenség befolyása alóli kivonása és sorainkba tömörítése. Ennek megvalósítását is bele kell kapcsolnunk a versenyzéseinkbe, kötelezettségvállalásunkba, mégpedig olyan formában, hogy a tespedő ifjúságot felrázzuk alvásából, a félrevezetetteket pedig felvilágosítsuk, tudassuk velük a helyzetünket és helyzetüket stb. és ily módon aktivizáljuk, sorainkba hozzuk őket is. ★

Az USZAOJ K. B. III. plenumának nagy jelentősége van az ifjúság aktivizálása tekintetében. Ezt mutatja az említett ülésen hozott határozatok ezen része is: *»...Az USZAOJ szervezeteinek a spekulánsok, feketézók, tolvajok és kártevők elleni harcban szerveszeten részt kell venniök és sokkal jobban kifejleszteniök az ifjúság ébetségét a nép és az állam ezen ellenségeivel szemben...«*

Az USZAOJ K. B. III. plenumának ezen határozatát különösen nekünk magyar ifjúságnak kell rendkívül megjegyeznünk és minden erőnkkel arra összpontosítani, hogy végre is hajtsuk e határozattal elének állított feladatokat. Különösen nekünk, mert ezidáig sajnos, nem tettünk annyit sem, amennyit tehettünk volna, és meg sem közelítettük, amennyit kellett volna. Márpedig ha szabad államban akarunk élni, építenünk

is kell azt az államot, segítenünk az újjáépítést, irtanunk a fasizmus maradványait, mert a tapasztalat mutatja, hogy csupán szorgalmas, kemény és kitartó munkával lehet megeremteni ösapáink, apáink és a mi álmainkat is: szabad államban szabad életet. De, szintén a tapasztalat mutatja, hogy nem elég csupán kiharcolni a szabadságot, hanem azt meg is kell őrizni az ellenség támadásaitól, megvédeni pedig úgy tudjuk, ha megerősítjük, harcképessé tesszük államunkat és ez tulajdonképpen a mi feladatunk.

Nekünk fontos fokozottan kivenni a részünket a kiépítésben és a fasizmus maradványait megsemmisítő munkában, hogy helyre hozzuk eddigi mulasztásunkat és ezzel is bizonyítékát adjuk azon kívánságunknak, hogy Jugoszlávia összes népeivel együtt testvériségben és egységben akarunk élni szabad hazánkban.

Sóti Ferenc

A DIPLOMÁCIA TÖRTÉNETE

Vaskos kötet hagyta el néhány héttel ezelőtt a sajtót, az »Istoriija diplomatije« tása.

E könyvnek az a célja — mondják a szerzők a könyv előszavában —, hogy az egymást követő korszakok nemzetközi kapcsolatainak elemzése által bemutassa a diplomácia történetét az ősidőktől napjainkig. A »Diplomácia története« e téren az első marxista munka. Nem diplomaták és uralkodók történetét adja, hanem igyekszik rámutatni azokra a gazdasági okokra, amelyek valamely »diplomáciai lépést« a hatalmon lévőek szempontjából szükségessé tettek. Magyar viszonylatban kevés mondanivalója van a könyvnek, ami érthető is, hiszen magyar diplomácia lényegében nem is létezett. Hiába hívták 1849-ben a londoni osztrák követet gróf Eszterházinak, ha a magyar nevű gróf, mint előtte és utána annyian, nem magyar, hanem osztrák császári érdekeket képviselt. Számunkra mindenesetre a legérdekesebb olvasnivaló az 1948—49-es szabadságharcok története.

Amikor I. Miklós cár 1848 februárjában hírt kapott a franciaországi forradalomról, gárdatisztjei felé fordulva felkiáltott: »Lóra, urám! Franciaország köztársaság!« Akkor azonban még nem indulhatott el, hiszen a márciusi forradalmak (Bécsben, Pesten, Berlinben, Münchenben, Drezdában, a német szövetség valamennyi államában), a Metternich-rendszer teljes összeomlása, Metternich szökése, a forradalomtól való pánikszerű félelem, amely hénulthá tette a porosz Frigyes Vilmost és az osztrák Ferdinándot — megkötötték Miklós cár kezét.

Mindamellett bizalmasának, Paskievics hercegnek ezt írta a cár: »— El kell hallgattatni a nyomorultakat.«

A francia forradalom gyors felszámolása azonban felbátorította Miklóst.

A 18 éves Ferenc Józsefnek, aki 1848 december másodikán lépett trónra lemondott nagylátyja helyére, azt a tanácsot adja, hogy számolja föl a forradalmat. Ferenc József tehetetlen Miklós segítségével a cár tanácsait, aki elégedetlen veszi tudomásul Ferenc József hódolatát, annál is inkább, mert Metternich utódjában, Schwarzenberg Félix hercegeben amúgy sem látott mást, mint saját tábornokát, akinek az a dolga, hogy teljesítse a petrográdi »tanácsokat«

A cár beavatkozását elsősorban a lengyelországi forradalomtól való félelem siettette. Ez a forradalom feltétlenül kitör ha Magyarország erős és független állam marad. Másodszor: a forradalmár Kossuth által vezetett független magyar állam veszélyt jelentett a cári balkáni befolyási övezetére. Végül: az európai reakció győzelme nem lett volna teljes, ha a magyar szabadságharc diadalmaskodik.

Végérvényesen csak 1849 tavaszának vége felé határozta el I. Miklós a beavatkozást, amikor az osztrák tábornokok egymásután szenvedték el a legsúlyosabb vereségeket.

Az osztrák császárságot — szögezik le a szerzők — az orosz beavatkozás mentette meg. Ettől kezdve a habsburgi állam erősen állt a lábán és »politikai meggyógyulását« — ahogy az akkori reakciós sajtó írta — épen Oroszország ellen használta fel.

Egy beszélgetés során, melyet Miklós cár szárnysegédjével, gróf Rzebuszki-val folytatott, a cár megkérdte: »— Véleményed szerint ki volt a legostobább a lengyel királyok közül? Majd én megmondom — folytatta a cár —, Jan Szobieszki, mert megmentette Bécset a török-

«köttől. A legostobább orosz uralkodó pedig én vagyok, mert segítettem az osztályoknak elfojtani a magyar felkelést.»

Politikai tévedését azonban csak akkor látta be I. Miklós, amikor más semmit sem hozhatott helyre

Az európai diplomácia játékaiban a kisnépek képviselői számára csak a statisztika szerep jutott. A népek pedig, kis és nagy népek egyaránt játékszerek voltak a saját önző érdekeikért ravaszkodó, háborút és békét eldöntő kizsákmányolóik kezében. A nép öntudatlan beletörődéssel vérezett a lovagok és nemesek »szent szövetségéért« éppen úgy, mint a gyárosok Berlin—Bagdad vasútjáért, vagy a nagytökések »keleti életteréért«. Elsősorban pedig saját uraik jólétéért.

A nemesek diplomáciájának története egyben a nép kizsákmányolásának és háborúknak története. A nép diplomáciájának története a nép jólétének és a békének a története lesz.

Erre tanít az »Istoriija diplomacije«.

A hatszáz oldalas könyvet, mely csak a diplomácia történetének első kötete (a francia—porosz háborúig), V. P. Potemkin szerkesztette — Bahrusin, Jefimov, Koszminszki, Narocsnicki, Szergejev, Szkaszkjin, Tarle és Hvosztov szovjet egyetemj tanárok és akadémikusok közreműködésével. Szerb nyelvre a nagyszerű költőnő, Makszimovics Deszan-ka fordította igen jól. A könyv Jugoszlávia Állami Könyvkiadóintézetének kiadásában jelent meg.

Gál László

A MUNKÁS TESTNEVELÉS MEGOLDÁSÁNAK LEHETŐSÉGEI

Írta: Kovács Géza

A törvényeink alapján készülő kollektív szerződésnek a legrészletesebb alapszaggal tárgyalják a dolgozók társadalmának minden kérdését. Számptalan eddig sohasem bolygatott kérdés kerül színre. A jogok és köteleességek nagy tömege rendeződik. Így került terítékre a testnevelés még eddig eléggé elhanyagolt és olyan kevéssé ismert problémája. (A dolgozók szóles rétegei számára ismeretlen.)

Mi is a testnevelés?

Jog?

Kötelesség?

Jog!

Jogunk van magunkkal, családjunkkal, embertársainkkal törődni. Jogos részünk az egészségesebb, erősebb, hasznosabb

élet. Kórház, üdülőttelep, szegényház, beteggondozó helyett joga van gyermekünknek napos játékokra, egészséges gyermekéletre, magunknak élettől duzzadó férfikorra, női sorsra.

Kötelesség!

Kötelességünk az erős, egészséges élet, mert utódjainknak ezt hagyjuk elsősorban örökül. Felelősek vagyunk azért, hogy építő, termő rügy legyünk a közösség fáján, ne elhalt száraz galy, magunk és mások terhe.

Az eddigi aktivitásunk sok jó indulattal, akarással rendezett néhány műsoros délutánban és estében, egy-két bemutatásban, versenyben s néhány nem eléggé népes tanfolyamban merült ki.

Ahogy az élet többi dolgában, éppen úgy a testnevelésben is egységes elgondolás szerint a szakszervezetek többi munkájával összhangban kell a következő, korszerű munkát megszerveznünk.

Úgy látom, hogy az első nagyszerű nekilendülés után bekövetkezett pillanatnyi megtorpanásnak az az oka, hogy a szervezés alapjául a sportágakat vették. Minél nagyobb lélekszámú egy szervezet, annál inkább lehetetlen a testnevelés megszervezése a szokott módon. Egy-egy atlétikai-, torna-, evező-, kugli-, uszó-, futball-, asztalitenisz-, kosárlabda-, birkózó-, ökölvívó-, vívó-szakosztály nem tudja ellátni a széleskörű tömegnevelés feladatát. A munkásság számarányához képest elrémítően kevés a testneveléssel rendszeresen foglalkozók száma. Pedig a testnevelés orvosi jelentősége ma már senki előtt sem vitás. A versenyek is eléggé néptelenek, pedig még a versenyeken való elindulást sem vehetjük alapul, mert sajnos a versenyzők legnagyobb része félig készületlen, vagy teljesen edzés nélkül áll ki. Ez pedig sokkalta inkább káros mint hasznos jelenség s még a felületesen szemlélőket a látszateredmény el is vakítja.

Meggyőződtem arról, hogy legtöbb helyen a különböző szakosztályok edzéseire alig egynéhány ember jár. Legtöbbsen közönynek, nem elég jól szervezett hírvetésnek, a megindult munka fiatal korának tulajdonítják tömegtelenségünket.

Azt jól látják, hogy a munkás testnevelésnek tömegeket kell megmozdaltatnia. A minőségi nevelés csak ezután következhet, ennek keretében megférő, második feladatunk.

Nagyon bölcsen szervezték a szakszervezeteket akkor, amikor szakcsoportonként

állították egybe. Ennek a mély értelmét szükségtelen megmagyaráznunk, hiszen mindenki számára magátólérthető.

Miért nem csináljuk ugyanezt meg a testnevelésnél is? Nem ez a természetes? Az egy szakmabeliek nagyjából egyforma elfoglaltságuk, testi és szellemi igényeik hasonlóak, azonos munkaáttalmak ellen küzdenek. Hiába szeretnének ifjú munkásaink testnevelésükkel törődni, ha történetesen az edzések ideje egybeesik munkaórájukkal. Nem lehet. Máskor viszont hiába megy edzeni, hiszen senki nincs ott, egyedül nincs is nagyon kedve, de első sorban nem is ért hozzá.

Testnevelési otthonainkat alig használjuk ki. Edzéseket rendszerint csak este hat óra után tartanak. Ezek is sokszor elmaradnak, mert egyéb kultúresemények is rendszerint ezeken a helyeken bonyolódnak le. Eltekintve attól, hogy ez egészségügyi szempontból mennyire helytelen, ha nem követi azonnal rendkívülien gondos takarítás. Már pedig a testnevelés érdeke is életérdeünk.

Ha szakmai testnevelési csoportokat szervezünk, a napnak alig marad egyetlen órája, amelyikben testnevelési otthonainkat valaki ne használná. Nekünk nem sport szakosztályokra, hanem testnevelési csoportokra van szükségünk. A szakmai csoportok maguk tudják, mely idő legalkalmasabb testnevelési órákra. Hetenkint legalább kétszer, — a rendelkezésre álló helyiségek igazságos elosztásával — minden munkásnak lehetősége nyílik edzésre.

Minden edzésen lehetne tartani rövid javító, kiegészítő tornát, lehetne készülni ünnepélyekre, versenyekre, s a torna után kiki foglalkozhatna azzal a sportággal, ami éppen neki leginkább megfelel. Egyetlen teremben 10—15 félélt is lehet egyidejűleg csinálni, anélkül, hogy egymás kárára végeznék. Az edzések is csak színesebbek, érdekesebbek lennének és nem annyira egyoldalúak, mint eddig.

Természetesen ez a szakcsoportok szerinti megszervezett testnevelés kis helyeken nem könnyítést, hanem az erő széttagolását jelentené. A szükséghez mérten, az érdekek egybehangolásával ilyen helyeken két vagy több szakcsoportot is összevonhatunk. A pusztán sportszakosztályok szerinti működésnek csak egészen kicsi lélekszámú szervezetekben van értelme.

Ha felismerjük is az elmondottakban a fejlődés hatalmas lehetőségét, márról holnapra megvalósítanunk nem lehet. Tavaszig azonban elég időnk van rá.

Szakcsoportonként a leghatékosabbakat válasszuk ki és rövid tanfolyamokon képezzük ki általános sportvezetővé. Ha a foglalkozási ágak szerinti legjobb torna anyagból egy mintát kapnak, akkor a kezdeti siker már biztos.

Sportágak szerinti részletesebb kiképzésre ráérünk ezután is.

A tanfolyamok megszervezésében vezető elvünk az legyen, hogy csak a leghatékosabb dolgokat tanítsuk először. A fölül elvárt munkaanyagot adjuk meg és tanítsuk be jól. Időnként elméleti és gyakorlati előadásokkal ezután már könnyű lesz tudásukat fejleszteni annyira, hogy munkájuk mindig jó, hasznos, korszerű színvonalon legyen.

Nem kell félnünk a sportszakosztályok szerinti felszámolásától. A jelen állapot megmutatta, hogy a munkás testnevelés ilyen formájában nem tudja adni a tőle joggal elvárt eredményt. A szakmai csoportok testnevelése a munkásság minden rétegét meg kell, hogy mozgassa. A lehetőségek hamar ki fognak ugrani a többi közül. Azoknak nincs is másra szükségük, csak lehetőségekre. Az átlagunk erős, jól fejlett, egészségesebb lesz, versenyzőink kiválóbbak, nagyobb tudásúak, jobban készültek, számosabbak lesznek.

*****

AZ IGAZSÁG GYŐZELME!

A nürnbergi tárgyalás már jó ideje tart és az egész világ mély érdeklődését kellette fel. Az egész szabadságszerető emberiség figyelemmel kíséri a nemzetközi katonai bíróság munkáját, amelyben a három nagyhatalom, Szovjetunió, Anglia és Amerika vesznek részt és amely a hátsz legnagobb náci bűnös felett ítélekezik. Nincs ma Európában egyetlen nép sem, amelyet ne érdekelne ennek a legmagasabb fórumnak a döntése, amellyel majd elítélik a fasiszta banditizmus legfőbb mozzatát. A szabad népek győzelme, amelyet annyit szenvedtek a német megszállás borzalmaitól, nem lehetne teljes, ha ezeknek a borzalmaknak legfőbb okozói közül egyetlenegy is megmenekülne a megérdemelt büntetés elől. Az eddigi tárgyalás folyamán már a vádatanyagban, a tanúvallomásokban és a megtalált okiratokban képet, sőt bizonyítékokat látnunk, hogy Németország nem közönséges háborút vezetett, hanem kísérletet tett arra, hogy egész népeket irtson ki, tehát bűnös, gonosztevő háborút vezetett go-

nosztetők előre elkészített tervei szerint, akik ezeket a terveket a leghidegvérűbb állatiassággal hajtották végre, propagálták, ellenőrizték azoknak a keresztülvitelét.

A vádlottak padján a hitleri Németország hűsz leghíresebb gonosztetője, a német banditizmus legfőbb vezetősege ül. De Göringgel, Hesszel és Keitelrel együtt ott ül a vádlottak padján az egész fasiszta rendszer, mindazok a »nagyok« és »kicsik«, akik Németországban és az egész világon munkájukkal erősítették a faszizmus fő fészket, akik segítették a faszizmust pokoli terveiben, hogy meghódítsa a világot véres erőszak, rablás, gyilkosság, pusztítás és emberirtás árán. A bíróság birtokában van a titkos terveknek, melyek a fasiszta banditák beteg agyában születtek meg. Ezekben a tervekben előkelő helyet foglalnak el a német fasizmus különböző barátai, akik segítették a német imperializmus rablóhadjárataát. A tárgyaláson bebizonyosodott, hogy a nemzetközi reakció szívvel-lélekkel kívánta, biztatta és segítette a német fasizmust népiért és világhódító törekvéseiben. Az ítélet, amely a német fasizmus legismertebb banditáit sújtja, sújtja majd azokat is, akik ezeket segítették és gaztetteik keresztülvitelét lehetővé tették.

Jugoszlávia népei különös érdeklődéssel kísérik a nürnbergi tárgyalásokat. Nagyon jól tudják, hogy azok, akik Nürnbergben a vádlottak padján ülnek, felelősek a német borzalmakért, melyek Jugoszláviában történtek. Jugoszlávia népei előtt első pillanattól kezdve világos volt, hogy ebben a háborúban a pusztító lét, az élet forog kockán, annak a lehetősége, hogy fenmaradhat-e a nép ezen a földön, amelyet annyi izzadsággal művelt, annyi szeretettel ápolt. Ezért már a német támadás első napjaiban elszánt harcot kezdett, melyet életre-halálra folytatott. A nürnbergi tárgyalás a jugoszláv nép élet-halál harcának jogosságát teljességgel igazolta. A német titkos tervek, amelyeket az elásott állami és nemzetiszocialista levéltárakban találtak meg, teljességgel bebizonyították, hogy a náci gonosztető háborút folytattak, melynek egyik végcélja Jugoszlávia népeinek kiirtása volt. Ma a »marita« tervnek kiagyalyó a vádlottak padján ülnek és felelősek a szívükben várják az egyesült nemzetek bíróságának igazságos ítéletét. Felelősek ők a kragujeváci középiskolások legyilkolásáért, a kraljeváci és a zágrebi gyilkosságokért, a

szláv népek irtásáért, a fogoly katonák és tisztok legyilkolásáért, a banyicai, Jasenováci, loborgrádi, szajmistei koncentrációs táborokért, a tömeggyilkosságokért a rendőrségeken és börtönökben, rablásokért és gyujtogatásokért, az éhhalálért, a végelgyöngülésért és betegségekért, amelyekben vércink a német gyárakban, műhelyekben és bányákban behaláltak.

A nürnbergi tárgyalás bebizonyította, hogy mindaz a banditizmus, gazság és büntetés, melyet a csejnikiek, usztasák és a fehérgárda elkövettek, a nemzetiszocialista vezetőség parancsára történt. Az okiratokból, melyek a bíróság elé kerültek, tisztán látszik, hogy a németek nemcsak közvetlenül: a »marita« terv keresztülviteléhez kerestek csapatásokat, nem csak Nedics, Pavelics, Drazsa Mihajlovics, Macesek és Rupnik voltak megfizetett szolgálói, hanem már jóval előbb rátaláltak mindenben odaadó lakájaikra Karagyevics, Bayle és a körülötte sürgölődő udvari köllök, valamint bábkormányai tagjainak személyében. Azért kísérik Jugoszlávia népei fokozott érdeklődéssel a nürnbergi per lefolyását, mert tudják, hogy az emberiség történelmének legnagyobb gonosztetői a jugoszláv népek ellen elkövetett gazságokért is felelnek. Jugoszlávia népei jól tudják, hogy az igazságos büntetés elől egy nagyobb gonosztető sem menekülhet. A nürnbergi tárgyalást megtartani rengeteg áldozatba, szenvedésbe, éhezésbe, emberéletbe került. A Jugoszláv nép büszkén vallhatja, hogy ezekből az áldozatokból és szenvedésekből bőven kivette a részét. Küzdelmét az eszme alapozta meg, a harc az elnyomó fasizmus ellen.

A német banditizmus elleni harc legfőbb útközeteit a vörös hadsereg vívta meg, ezt tudja az egész világ, de azt is tudja, milyen hatalmas csapásokat mért a jugoszláv nép élethalálharcában a fasiszta gangszterekre. A nürnbergi tárgyalás, amely részleteiben ismerteti a náciizmus borzalmas terveit, újból megmutatta nekünk, mi lett volna az egész világból, ha a fasiszta bestiának nem szegül ellette a szovjet ember. Azért ez az ítélezés, amilyen mély gyűlöletet ébreszt bennünk a fasiszta gonosztetőkkel szemben, ép olyan sok nemes érzést, szeretetet és hálát a hatalmas, emberiségterető Szovjetunióval szemben.

»Borba«

